

CAPÍTOLS GRATUÏTS

El pintor del temps

Joan Cifuentes

PRÒLEG

Davant la costa catalana, octubre del 1510

Amb les primeres llums de l'alba van albirar terra. El tràfec de la tripulació a coberta de seguida es va traslladar al castell de popa, on el capità esperava en vetlla el moment de l'albirament de la costa. Uns minuts després que aquest comprovés la proximitat del punt del desembarcament, va anar personalment a notificar-l'hi a l'enigmàtic passatger. Des que va entrar a la seva cabina la nit anterior només desitjava que arribés el moment de desprendre's d'ell i del seu equipatge.

Havia embarcat a la nau feia una setmana, al vespre, a resguard de les ombres, mentre els mariners eren a la ciutat, gaudint cadascun a la seva manera de l'última nit a terra ferma, si podien considerar-se com a tal els illots al voltant de la llacuna de Venècia. Només el capità, un genovès adobat en travessies i el contraban, i el seu contramestre, un portuguès malcarat i busca-raons, l'havien rebut a bord. L'havia acompanyat el mateix home que dos dies abans els havia abordat en una taverna mentre esperaven que els servissin el menjar. Aquell home estava ben informat: sabia que al cap d'un parell de dies deixarien anar amarres en direcció al port de Barcelona. En poques paraules els va exposar el negoci: embarcar amb ells a un passatger i portar-lo fins a un punt de la costa catalana molt proper al seu destí. «No els apartarà del seu camí, els ho asseguro», els va jurar. Si acceptaven, el viatger els comunicaria el lloc exacte una vegada fossin a alta mar. L'única cosa que exigia d'ells i de la seva tripulació era total discreció. No hi hauria ni preguntes ni respostes i, tan aviat com desembarquessin el seu client a terra ferma, s'oblidarien de tot. Com a contrapartida obtindrien una bona recompensa. L'home, l'accent del qual el

delatava com a venecià, va deixar sobre la taula una bossa de diners que va empènyer amb delicadesa cap a ells. El capità, després d'un breu titubeig, va estendre el braç i la va arrossegar cap a ell. Per fi es va decidir a agafar-la. La va fer saltar sobre el palmell de la mà i, després, la va obrir. La brillantor de l'or va dissipar qualsevol dubte que tingués. Els nervis li van impedir calcular quantes monedes hi devia haver dins, però del que estava ben segur és que eren ducats d'or comptants i sonants, més dels que havia vist mai.

—Els lliuraran una altra bossa igual que aquesta quan desembarquin el meu client a la costa.

—I després? —li va preguntar el contramestre, també enlluernat per la brillantor de l'or, al·ludint a la tornada.

—No hi ha després. Només ha de procurar que aquest cavaller arribi al seu destí. Després, com ja els he dit, vostès s'oblidaran de tot.

El capità i el contramestre van intercanviar una mirada d'assentiment. Malgrat aquell negoci tan estrany, cap dels dos va titubejar a l'hora d'acceptar la feina. Al cap i a la fi, aquells diners era moltíssim més del que ells dos podien arribar a guanyar en molts anys arriscant la vida al mar.

La nit abans que salpessin el mateix home amb qui havien tancat el tracte va acompanyar el misteriós passatger fins a la dàrsena del port on estava atracada la nau. Dos estibadors que els acompanyaven es van encarregar de pujar l'equipatge del cavaller a bord: dos baguls, on presumiblement portava la roba i els seus efectes personals, i un bagul de grans dimensions on havia de deixar les seves pertinences més preuades, d'acord amb els dos cadenats que segellaven ambdós panys. El mateix capità els va guiar fins a la cabina del castell de proa que hi havia al seu costat. Durant les presentacions, breus i sense donar noms, el viatger no va articular paraula. Només al final, quan es va acomiadar del seu amic i li va agrair tot el que havia fet per ell. Va ser en aquest moment d'intimitat entre companys que, sense ni tan sols pensar, l'home va revelar el nom del viatger.

—No pateixis per res, Giorgio —li va sentir dir el capità—. D'aquí a dos dies m'ocuparé de fer córrer la veu que has mort. A ningú li estranyarà tenint en compte que cada dia moren per la pesta més de trenta persones a la ciutat. Si algú mostra especial interès, diré que vas ser enterrat a Poveglia, juntament amb

els altres cadàvers. No crec que ningú vagi allà per comprovar-ho. Bastant en tenim ja tots per seguir vius en aquesta ciutat corrupta i putrefacta.

Durant tota la travessia el viatger —d'entre trenta i trenta-cinc anys, segons càlculs del capità, cabells llargs, complexió forta i faccions suaus— no va creuar paraula amb ningú. La seva actitud reservada i distant i el seu posat taciturn mentre era a coberta li van fer guanyar fama entre la marineria d'esquerp i malhumorat. El capità, en canvi, intuïa que suportava un gran pes sobre les seves espatlles, com si estigués turmentat per una gran responsabilitat o una obsessió. Malgrat els seus intents d'entaular conversa, el jove sempre havia refusat parlar amb ell igual que feia amb la resta dels mariners. Aquest tracte tan aspre al cap de pocs dies el va apartar de tots, convertint-lo en una figura incòmoda a bord. Després de tres dies encallats al mig del mar per l'absència de vent, la marineria, procliu a les supersticions, va començar a parlar de mala sort i, com que el viatger era l'única persona nova al vaixell en aquella travessia, totes les sospites del seu infortuni van recaure sobre ell, de qui van començar a murmurar que estava maleït. El capità, secundat pel seu contramestre, va haver de reunir la tripulació per tallar de soca-rel aquelles enraonies i, de passada, qualsevol conat de desprendre's, per una o altra manera, del passatger. L'únic argument plausible que se li va ocórrer per explicar el seu humor insípid va ser que patia de malenconia a causa d'un desamor, raó que els mariners van acceptar de mala gana a condició de deixar-lo en el primer port en què atraquessin. Afortunadament, l'endemà va bufar vent de llevant que impulsà la nau cap al seu destí, alhora que va dissipar les sospites sobre el jove, qui, a partir de llavors, es va convertir en motiu de llàstima entre la tripulació. El capità, però, sospitava que el seu mal era un altre molt diferent al mal d'amor. Estava segur que tenia a veure amb alguna cosa que guardava al bagul. Cada nit, abans d'anar a dormir, el sentia obrir els cadenats i treure'n un objecte pesat que ell intuïa de fusta a tenor del soroll, i que el jove examinava durant molt de temps abans de tornar-lo a l'arca i tancar-lo de nou sota clau.

Finalment, la curiositat del capità va arribar a tal extrem que va idear un pla per veure quin secret amagava. La nit abans que aconseguissin la costa enfront de Barcelona va demanar al contramestre que, un cop el viatger s'hagués retirat a la seva cabina, anés a buscar-lo perquè l'acompanyés al pont de comandament i, des d'allà, amb el pretext que estaven pròxims al seu destí, li comunicés cap

a quin port, cala o platja havien d'orientar el rumb. Ell, mentrestant, aprofitaria l'absència per entrar a la seva habitació i veure quin preuat objecte era aquell que guardava amb tant zel. Així que el capità va sentir que l'home abandonava la cambra i seguia el contramestre cap a coberta, va sortir de la seva habitació i va entrar a la cabina del costat. Sobre el jaç va veure un díptic pintat sobre taula. El descobriment va desil·lusionar les expectatives del capità, que esperava algun objecte més valuós. Amb tot, la bellesa i la qualitat de la pintura van atreure la seva atenció. A la dreta, el quadre mostrava un paisatge campestre amb un petit bosc d'arbres i matolls i regat per un rierol procedent d'una cascada pintada entre roques al fons que convidava a endinsar-se i refrescar-s'hi. A l'esquerra, en canvi, es representava el mateix escenari però més llòbrec, i hi apareixia la figura d'un àngel custodi que enarborant una espasa flamígera semblava advertir del perill que suposaria aventurar-se en aquell paisatge. Tot d'una, igual que si d'una aparició es tractés, li va semblar veure que a través del paisatge es transparentava la imatge d'una jove de bellesa extraordinària que, des de la cascada, s'aproximava caminant per sobre de la verdor cap a ell. El capità va avançar un pas per assegurar-se que el que veia era cert, però llavors la imatge de la jove es va esvaïr de la mateixa manera que havia aparegut.

—Com ha gosat entrar a la meva cabina? —La veu del viatger a la seva esquena el va sobresaltar.

L'estrany, amb els ulls enfervorits de fúria, es va acostar al díptic i el va tancar violentament.

—Sortiu d'aquí immediatament —va etzibar amb una autoritat que va obligar el capità a abandonar la cambra en silenci. Durant la nit el capità no va poder deixar de pensar en la pintura. Desconfiava del que creia haver vist. Volia convèncer-se a si mateix que la imatge de la jove havia estat una il·lusió causada per l'escassa il·luminació de la cambra i els reflexos dels centelleigs de les espelmes sobre la pintura. I, no obstant això, la persistència de la imatge suggeridora i sensual d'aquella dona emergint de la cascada i caminant cap a ell (més real com més pensava en ella) i la reacció irada del passatger quan el va descobrir observant el díptic l'inclinaven a creure en el que havia vist, tot i saber que això era impossible... excepte si la pintura fos una obra de bruixeria.

Insomne amb aquest pensament, el capità va passar la nit en blanc esperant

la veu del guaita que albirava la costa enfront de la platja de Gavà per desembarcar aquell home que ara sabia que estava maleït. Volia cobrar els diners i oblidar-se'n per sempre.

Pedro J. Fernández

CAPITOL 1

22 de novembre del 2016. Eren quarts de deu del vespre. La tarda havia estat força plàcida a la feina, i el bar irlandès situat en un carreró amagat enmig de l'eixample, que començava a vestir-se de llums per preparar el Nadal, era el lloc ideal per finalitzar el torn. O potser no ho era, però allà és on solia finalitzar-lo el caporal de la Unitat d'Homicidis dels Mossos d'Esquadra, Daniel Rando. Tot l'entorn li semblava confortable: aquelles parets de fusta vestides d'anuncis de cervesa i fotografies de llegendes del Rugby, en Connor, irlandès de front vermellenc que ja el coneixia i sabia què volia sense haver-ho de demanar...

El cert és, però, que el seu torn no acabava mai allà. Ni allà, ni enlloc. Deixava la vista perduda en un got de *whisky*, i la ment desperta. Donava voltes a totes i cadascuna de les circumstàncies que envoltaven el cas en el qual treballava; era igual quin. La qüestió era no pensar en allò que no tenia o que senzillament havia perdut.

Tenia quaranta-dos anys; el seu físic era fort però més descuidat que anys enrere. Una salut de ferro i una genètica privilegiada havien impedit un deteriorament més gran. Fins i tot, els pocs cabells blancs que s'abocaven a la part de la temple s'ofegaven en el negre del seu cabell gruixut si no els miraves de ben a prop. Tenia una cicatriu al costat de l'ull esquerre. Uns ulls foscos que ja no sabien plorar i que destil·laven una mirada que intimidava sense voler.

Perdut en algun pensament, va notar que la butxaca esquerra vibrava; de fet, feia estona que vibrava. Era el telèfon de la feina: va despenjar i la veu aspra del seu cap va començar a parlar abans de rebre cap contesta.

—Rando, necessito que vagis al carrer Muntaner amb Còrsega. Hi ha un individu mort sobre l'asfalt que ha caigut de l'àtic d'un dels edificis.

—Què hi ha d'en Costa i en Delgado? —va respondre—. Que no fan la guàrdia?

—Sí, ja són allà, però abans han hagut de fer-se càrrec d'un altre *exitus*. Hi ha hagut un tiroteig al carrer Casp. La víctima és un capellà. —En Dani Rando va alçar les celles en senyal de sorpresa—. En Costa diu que els dos morts no tenen relació; que el segon cas és un suïcidi. Tot plegat els generarà molta feina burocràtica. Ves i dona'ls un cop de mà.

En Rando va penjar el telèfon i va guardar-lo de nou a la butxaca, emetent un so semblant al d'un animal grunyint en despertar. Era el so de la maquinària posant-se en

marxa de nou. Va deixar un bitllet de cinc euros al mostrador i va acomiadar-se d'en Connor amb un gest. Aquest va respondre amb el cap mentre assecava un got, sense dir tampoc res.

Va sortir de l'establiment, mirant amunt i estirant els músculs del coll. La nit era tèrbola, i les llums i ombres de la ciutat es perseguïen en aquella hora d'activitat decreixent. Reticent als canvis, vestia des de feia vint anys jaqueta de pell negra, texans i sabates fosques. Però ell no era el mateix i n'era conscient. Es posava a punt per a una altra d'aquelles vivències que sempre s'enduien un bocí de la seva humanitat. Sabia que a en Costa no li faria gràcia la seva presència allà; però a ell això no li treia la son.

Els tacons de les sabates fosques d'en Dani Rando ressonaven per l'empedrat del carrer de Muntaner, mentre s'apropava al lloc del sinistre. En arribar, va observar que hi havia fins a cinc cotxes patrulla que havien acordonat el carrer i assegurat la zona, mentre desenes de curiosos es mantenien darrere les barreres que havien situat els agents, intermitentment encegats per les llums blaves dels vehicles.

Tal com en Méndez li havia dit, hi havia un cos sense vida amb una manta tèrmica de les que porten els cotxes patrulla al damunt. Quan va ser a pocs metres, en Costa va advertir la seva presència i va fer una ganyota visiblement descontent; semblava contrariat.

—Es pot saber què hi fas, tu, aquí?

En Dani Rando no va respondre. Estava centrat observant tot l'entorn; sempre observava. Era com un estat d'alerta constant. Havia après a mantenir aquella alerta com una part més de la seva personalitat. No és el mateix mirar que observar, i ell ho sabia.

Va escombrar el carrer sencer amb la mirada. De dalt a baix, de dreta a esquerra. Va albirar una finestra trencada a l'àtic de l'edifici número 178. Ben mirat, era millor així; una pregunta menys que hauria de fer-li a en Costa. Es va apropar al cadàver, es va ajupir i va aixecar lleugerament la manta tèrmica per observar el finat, detingudament. Era un home jove, no deuria tenir més de vint-i-set o vint-i-vuit anys; era gras, molt gras. Estava descalç, no duia samarreta i els pantalons eren de pijama.

En Dani Rando va alçar-se de nou decidit a entrar a l'edifici. En Costa va tornar a atacar:

—T'he preguntat que què hi fas, aquí —va dir apropant-se a ell—. Caram, quina ferum. T'has posat *eau* de *whisky* abans de venir, Rando?

—Bon olfacte, Costa... No, de debò. Està bé que el tinguis per una vegada —va respondre sense mirar-lo.

Es va adreçar a l'entrada de l'edifici mentre en Costa li dedicava insults de tota mena. L'edifici era antic però senyorial. L'entrada disposava d'un espai de fusta rogenca destinat a les tasques de porteria. Algú es feia càrrec encara d'aquestes tasques; hi havia documentació diversa sobre la taula i un cendrer utilitzat recentment. En Dani Rando va suposar que a aquelles hores el porter ja deuria haver plegat.

L'ascensor era molt antic, típic dels edificis barcelonins de principis de segle. Estava ben conservat i inclús restaurat. Va observar-ne detingudament l'interior, però va decidir pujar per les escales. Com era habitual en ell, preferia passejar-se per tots els racons possibles per si hi havia alguna cosa que li cridés l'atenció. En arribar al pis hi havia dos

agents custodiant l'entrada, als quals va saludar i mostrar la seva credencial. El cert és que no calia. Tothom coneixia en Dani Rando, però preferia no saltar-se el protocol en aquests casos.

En fer la primera passa a l'interior del pis va respirar profundament. Intentava impregnar-se de tot l'entorn. Ell creia que era possible captar la vida que un habitatge desprèn i, així, elevar el seu nivell d'empatia amb totes aquelles coses bones i dolentes que rodejaven aquell individu que ara jeia sense vida sobre l'asfalt fred, i potser arribaria a entendre les circumstàncies que el van fer travessar la finestra, que ara ja sabia que pertanyia al menjador.

Va analitzar una per una totes les estances amb uns guants de làtex dels que sempre portava a la butxaca. Altres agents utilitzaven els guants anti-tall i anti-punxada, que durant molts anys havien hagut de comprar ells mateixos, per protegir-se. A hores d'ara, la "casa" ja els lliurava a tots els agents. En Dani Rando també els portava, però considerava que per a tasques d'anàlisi o escorcoll no eren aptes. No hi havia dubte que l'individu era un *freak*. El pis estava ple de ninots de joguines dels anys vuitanta: Masters del Univers, Transformers i sobretot, era un gran fan de la saga Star Wars. Però tampoc hi havia dubte que era un home culte. Hi havia centenars de llibres al domicili, molts dels quals eren d'arqueologia, i també carpetes de la facultat amb treballs relacionats que devien tenir uns anys. Va estar observant metòdicament tot el domicili fins que va considerar que ja havia tret tot el suc possible a l'entorn.

En haver finalitzat va tornar a baixar al carrer i es va apropar de nou al cadàver. En Costa, que va tornar a mirar-lo amb menyspreu, ja havia activat la comitiva judicial i forense.

—Qui ha tocat el cadàver? —va preguntar en Dani.

—Qui vols que l'hagi tocat, Rando? Que potser has vingut a ensenyar-nos l'abecé del manual de policia a tots? —va respondre ofès en Costa mentre en Delgado somreia complaent al comentari burlesc del seu company.

—Aquest home deu pesar al voltant de cent vint quilos. Has vist la distància que hi ha de la finestra al lloc on es troba ara el cos? Creieu que aquest home podria haver saltat fins aquí?

—I digues... Creus que és més factible que algú l'hagi alçat i llençat per la finestra? Perquè no he vist cap catapulta al menjador, saps?

—Reconec que a hores d'ara no tinc resposta —va respondre en Dani traient-se els guants i marxant del lloc sense donar més explicacions.

Tot seguit va treure de nou el mòbil i va marcar el número d'en Méndez, el seu cap.

—Es tracta d'un homicidi, senyor —va dir trencant per un carreró en el qual la seva figura es feia minsa en allunyar-se i la seva ombra es feia gegantina sobre la paret.

CAPÍTOL 3

Els rajos de sol eren fràgils, però suficients perquè el matí gaudís d'una temperatura tèbia i agradable. S'agraïa el pas de l'aire suau que acariciava la nuca d'en Dani Rando, que ja estava a punt per a la seva visita a l'Arquebisbat. Havia arribat una mica abans de l'hora indicada, de manera que va preferir prendre una tassa de cafè, tranquil·lament, en una terrassa davant de la seva església principal: la Catedral de Barcelona, que s'alçava imponent de bellesa. Tan gran com el poder d'aquells als qui es proposava entrevistar. El cert és que no hi havia motiu aparent perquè les gestions no fossin fluides, però alguna cosa li deia que no seria un camí de roses. Era conscient de la possibilitat que la seva mala experiència a l'escola de capellans, a la qual va assistir quan era un nen, i que odiava profundament, restessin lleugerament aquella objectivitat necessària per a la tasca de l'investigador. Fet i fet, només hi havia una manera d'esbrinar-ho.

La cita havia estat concertada al Palau Episcopal, que es troba al carrer del Bisbe de la ciutat de Barcelona. En Dani va trucar a la porta i va quedar-se un instant observant l'escut amb emblemes episcopals i una data: 1769. L'espera va ser llarga, o potser era la seva pròpia impaciència que li demanava a cau d'orella que tot acabés com abans millor.

Quan finalment es va obrir la porta un individu de baixa estatura i amb un somriure amable es va plantar davant d'en Dani. Vestia una camisa negra, ben planxada i per dintre dels pantalons, també negres. Les sabates, impecables, semblaven dos miralls; portava unes ulleres de pasta gruixudes tant pel que fa al vidre com a la muntura i, naturalment, el clàssic alçacoll. Amb un gest servicial va fer passar en Dani.

—Bon dia, el meu nom és Miquel. L'estàvem esperant.

—Bon dia —va respondre—. Que potser faig tard?

—En absolut! Ha arribat vostè molt puntual. La puntualitat és una de les virtuts que més valora l'Excel·lentíssim.

L'interior donava a un pati senyorial envoltat de finestrals gòtics. Hi havia una font al pati central amb una escultura de la verge i el nen asseguts sobre un pedestal que s'aixecava entre quatre fanals antics, dels que ja en quedaven molt pocs a la ciutat.

—Per aquí, si us plau, inspector —va dir aquell home mentre indicava el camí sobre unes escales de pedra que conduïen al cor de l'edifici—. Avui he llegit a la premsa allò del capellà que va morir a trets. És terrible, no? Com està el món! Santa mare de Déu. I, digui'm, ja saben qui és qui va disparar?

—No, el cert és que ni tan sols sabem qui era el capellà en qüestió. Per això soc aquí.

—Ah... Caram! —El tal Miquel semblava desconcertat.

—Si no és especialment aprensiu, li fa res que li ensenyi una fotografia?

—No, i ara! —Aquell home va observar minuciosament una de les fotografies que la Policia Científica havia fet al cadàver. Va contreure la totalitat de l'expressió facial, tot amagant els llavis a l'interior de la boca, fent entendre a en Dani Rando que feia un esforç mental per procurar ser-li d'ajuda. Finalment va respondre—: Em sap greu, inspector, però no el conec. És clar que és impossible que ens coneguem tots, encara que cada vegada en siguem menys.

—Sí, me'n faig càrrec —va respondre en Dani amb una certa decepció difícil

d'amagar.

—De tota manera, i dispensi'm per parlar d'allò que desconec, però suposo que l'Església deu tenir un control dels seus capellans arreu.

—Sí, he d'entendre que així és —va dir en Dani, al qual cada vegada li queia més bé aquell capellà, deixant una mica enrere els seus prejudicis.

Van seguir caminant per l'interior de l'edifici. Els passadissos desprenien un caire senyorial. L'antiguitat i la qualitat artística de molts dels seus elements, tant arquitectònics com pictòrics i escultòrics, eren més que destacables. No és que en Dani Rando tingués una especial capacitat per a valorar-los, és més, tot plegat li semblava d'una opulència gairebé indecent. Però d'això ja se n'encarregava el tal Miquel, que anava descrivint tots aquests punts a mesura que passaven pel davant, com un arc romà que algú, això sí, havia tingut la sensibilitat i el bon gust de conservar.

Del que sí que era ben capaç en Dani Rando era de fixar-se en els detalls. En el moment en què van creuar una cambra immensa on hi havia una espècie de mobiliari metàl·lic amb guies als peus, com si fossin vagonetes de tren, i rètols que referenciaven tots els segles en números romans des de l'era de Jesucrist, va decidir fer la seva primera pregunta.

—Tenen arxius de tants segles enrere? —En Dani va donar per fet que serien arxius; en ocasions li era molt útil afirmar les coses com si les sabés del cert, per donar peu que la pregunta pugui derivar en una resposta falsa. Era un defecte professional. No ho va fer perquè desconfiés de la paraula del tal Miquel, que per altra banda tampoc tenia cap intenció d'amagar el contingut d'aquells arxius immensos. Al contrari, va respondre amb to d'orgull:

—Sí, i tant! Ja fa moltes centúries que l'Església serveix el poble i proclama la paraula de Déu —va dir picant l'ullet—. Van creuar una espècie de biblioteca farcida de llibres per tots cantons, ubicats en un mobiliari de fusta que et feia sentir que viatjaves a una època ja llunyana. Al mig de la sala hi havia unes taules robustes amb petites làmpades que haurien il·luminat durant infinitat d'hores els seus lectors.

—És aquí —va dir en Miquel assenyalant una porta ampla, circular en la seva part superior i tan antiga com el mobiliari de la biblioteca. En Miquel va picar dues vegades i va obrir tímidament la porta. Una vegada devia rebre el gest d'aprovació la va obrir a de bat a bat, fent passar en Dani a l'interior.

—Excel·lentíssim, aquest és l'inspector dels Mossos que estava esperant.

Darrere de la taula hi havia un home d'uns seixanta anys, ben afaitat, més aviat gras, tot i que estava assegut, semblava tenir una alçada considerable. En apropar-se, en Dani va notar una forta olor d'encens que semblava adherida a la roba d'aquell home. Aquest va mirar-se en Dani de dalt a baix i el va fer passar assenyalant una cadira sense mirar en cap moment en Miquel, que va desaparèixer per la seva esquena.

—No tinc gaire temps, espero que se'n faci càrrec.

—Sí, m'ho puc imaginar —va dir en Dani sentint-se ara tan incòmode o més que al principi—. Ha sentit a parlar del capellà que van matar a trets ahir?

—Sí, n'he estat informat; d'altra banda, ja li dic que avui no he llegit la premsa encara.

—Doncs bé, necessitem saber qui era i esperem que puguin ajudar-nos a esbrinar-ho.

—No en tinc ni idea —va respondre com si no tingués per què saber-ho.

—Li hauré de mostrar algunes fotografies per si el reconeix. —El Bisbe va accedir amb un gest de conformitat impacient. Va atansar-se la fotografia un centímetre sense aixecar-la de la taula i va respondre negativament i amb rotunditat.

—Bé, necessitaré que el busquin, imagino que deuen tenir registres on se'l pugui localitzar.

—Caram! —va respondre el Bisbe—. Em penso que demana massa. Ho intentarem, però serà molt complicat.

—Puc fer-li una pregunta, Excel·lentíssim? —va dir en Dani posant un èmfasi gairebé de menyspreu en aquesta última paraula quan l'agulla de la seva paciència havia assenyalat el zero. El Bisbe va alçar les celles amb un clar senyal de sorpresa—. Tinc la sensació que li importa un rave tot plegat, i no em sembla gaire normal. Tinc un capellà mort a trets, i això no és quelcom habitual. La meva sensació és que no té cap interès d'ajudar-me, i això encara em sobta més. Al cap i a la fi, estic investigant la mort d'un dels seus amb la finalitat de detenir i posar davant de la justícia aquell que ho va fer, i... que podria tornar a fer-ho. Qui sap! Podria ser vostè, el següent.

—Com s'atreveix...? —va dir el Bisbe visiblement ofès i poc acostumat a un atac d'aquelles magnituds—. No sé com gosa venir aquí a dir aquests disbarats, però...

—Veurà... —el va interrompre en Dani Rando amb aquella mirada de pocs amics que no necessitava forçar—. Si soc a casa seva és perquè se li ha donat un tracte preferent tenint en compte el seu càrrec. Cregui'm que és una deferència ben poc habitual la de desplaçar-nos nosaltres aquí, quan el normal seria fer això mateix en unes dependències policials. A canvi, agrairia una mica de voluntat de col·laboració.

—I es pot saber què li fa pensar que no volem col·laborar? —va respondre encara més contrariat.

—Miri, la diferència entre vostè i en Miquel al mirar-se les fotografies és més que evident. Ell les ha observades amb detall; mostrava interès per allò que li he ensenyat. Vostè ni les ha aixecat de la taula. És més, ni tan sols ha tingut la decència de posar-se les ulleres de veure de prop que té al prestatge del seu darrere per mirar-les. I jo em pregunto... Per què aquesta manca d'interès? Si la majoria de gent les hauria mirat, encara que fos per curiositat, o per saber si és algú a qui ha tingut a prop durant la seva carrera o al seminari. De fet... —va dir movent el tors una mica endavant i mirant-lo fixament—. Crec que vostè sap qui és. Sap per què?

—Sorprengui'm... —va respondre el Bisbe amb cara de pocs amics.

—La seva resposta ha estat precipitada i juraria que premeditada. Estava disposat a dir-me que no el coneixia, però haver de mentir-me l'incomoda i per això vol acabar com abans millor. I de debò vol que em cregui que no disposen d'un registre dels seus membres, quan tenen registres amb documentació de fa segles aquí al darrere? —Una vegada més en Dani Rando havia fet ús de tot allò que observa en benefici propi—. Tenia entès que calen uns estudis i uns requisits concrets per ser capellà. Ara entren per empresa temporal? Els diuen «Dilluns comences» i els donen l'alçacoll?

—Ja n'hi ha prou. Però qui s'ha cregut, vostè? El salvador del món? Hauria de saber que hi ha responsabilitats molt més grans que les que pugui assumir un policia fatxenda amb una arma i una placa a la butxaca. I ara, si em disculpa, tinc molta feina a fer, així

que surti del meu despatx. Miquel! —va escridassar el Bisbe. La porta es va obrir gairebé a l'instant—. Acompanya l'inspector a la porta. Per cert, tindrà notícies meves —va dir en un to amenaçant mirant als ulls d'en Dani.

—Si descobreixo que amaga alguna cosa i entorpeix la meva investigació, cregui'm que no m'haurà de buscar —va respondre amb molta més calma de la que era capaç de mostrar el Bisbe.

En Dani Rando va sortir de l'Arquebisbat. Caminava pensatiu; havia sortit amb més dubtes dels que havia entrat. Estava convençut que el Bisbe no havia estat sincer amb ell, i això li estranyava molt.

Es va quedar a dinar alguna cosa al Born. Li agradava més picar que menjar, així que va seure en una taula en forma de bidó per assaborir alguns *montaditos* amb una copa de vi. Era un establiment que no coneixia, però que li agradava perquè no desprenia una olor excessivament forta de la cuina, d'aquelles que us persegueixen a tu i la teva roba durant tot el dia. Havia après a gaudir dels seus moments de soledat. Sabia que si estava sol almenys no es barallaria amb ningú.

El sol de mica en mica s'amagava entre els terrats i unes primeres gotes atrevides van posar-se sobre els vidres del bar, com si fossin llàgrimes de cristall. Deien que s'apropaven dies de pluja, però de ben segur que la tempesta més gran la patiria al despatx d'en Méndez quan s'assabentés de la seva petita picabaralla amb el Bisbe.

Quan eren gairebé les quatre de la tarda en Dani Rando va pujar les escales de la Comissaria en direcció a la tercera planta, on hi tenien el despatx. La pluja era ja més intensa i l'aigua es divertia lliscant sobre la pell hidròfoba de la seva jaqueta fins a caure sobre els esglaons plens de petjades estressades. En entrar al despatx va observar que les taules d'en Costa i en Delgado eren buides. Millor així. En canvi, l'Elsa i l'Agustí sí que es trobaven davant dels seus ordinadors. Ambdós el van mirar sense dir res, però els seus ulls li deien de manera inconfusible que en Méndez ja l'esperava. Encara no havia deixat la jaqueta al penjador quan la porta del seu despatx es va obrir.

—Rando, al meu despatx.

En Dani va passar a l'interior. En Méndez es va arromangar acalorat per la seva presència, mentre mirava per la finestra tot intentant mesurar-se, almenys fins que ell li hagués donat la seva versió dels fets.

—Bé, vull sentir de la teva boca què és el que ha passat.

—Senyor, hauria d'haver vist aquell Bisbe, si ni tan sols...

—Una merda per tu, tros de cabró! —va escridassar en Méndez, vermell com un misto i amb els ulls desorbitats—. Es pot saber quantes vegades m'han de tocar el crostó perquè estigieu contents? Però tu saps qui són aquesta gent, animaló de granja? —Es va girar per mirar de nou a través de la finestra amb les mans a la cara—. Amb un Bisbe, però que fill de puta! Per què no vas ara a cagar-te a casa del President?

En Dani no va respondre. Coneixia molt bé el seu cap i sabia que necessitava desfogar-se. Ja eren uns quants anys treballant plegats, de manera que mentre li durava la rabieta les seves paraules es tornaven sordes, incloses les malsonants i els insults; no hi havia mala fe. En Méndez apreciava molt en Dani, no només a nivell professional, també l'havia ajudat en moments personals molt delicats.

—Em sap greu, senyor. No tornarà a passar.

—Sí, i una merda per tu! Saps? Tinc els collons que m'exploten! —va dir seient a la cadira bruscament—. Dani... —Sempre el cridava pel nom, i es mostrava més complaent quan volia demanar alguna cosa semblant a un favor—. És un capellà, o això creu tothom. Tenim la premsa a sobre fent preguntes; tant dels que els són favorables com dels que els agradaria veure un membre de l'Església enmig d'algun afer terbolenc. La cúpula em demana respostes i les necessito aviat, entesos?

—Descuidi —va respondre amb la convicció de resoldre tots els enigmes que envoltaven la mort d'aquell home, capellà o no. Tot i que en realitat en aquell instant no sabia com ho faria.

—De tota manera, i ateses les circumstàncies, de moment et dedicaràs a l'arqueòleg que va saltar de la finestra. De moment no vull que treguis el nas a menys de mil metres d'on hi hagi un capellà. —En Dani va obrir els braços en senyal de desaprovació, però en Méndez va respondre amb un gest de *stop*, posant el palmell de la mà al seu davant, en senyal que no volia sentir ni la més mínima rèplica—. L'Agustí ha estat rascant i ha trobat informació interessant sobre l'arqueòleg; parla amb ell.

En Dani va sortir del despatx i se'n va anar de dret a la taula de l'Agustí. Pel camí va ser capaç d'advertir que l'Elsa el mirava de reüll i va contenir un somriure. Per molt que el volgués amagar, el clotet de la seva galta esquerra la va delatar. En Dani va suposar que li hauria fet gràcia la seva peripècia amb el Bisbe, o sentir les paraules enutjades d'en Méndez; potser ambdues coses, però arrancar-li un somriure a l'Elsa el va complaure. El cert és que no havia somrigut gaire des de la seva arribada. Havia passat les seves primeres setmanes plenament capficada a la feina i espantant voltors en els moments efímers de tranquil·litat que et permet aquesta feina. Des que havia arribat ella havia vist persones entrar bavejant, moltes d'elles comandaments d'altres àrees o unitats, i que no havia vist mai abans al despatx. En Dani sentia vergonya aliena davant aquest tipus de situacions i no voldria ser a la pell de l'Elsa.

Es va plantar al davant de l'Agustí, va agafar una cadira de rodes que va girar i va seure al revés amb els braços recolzats al respall de la cadira.

—Què tens per a mi? —va demanar-li.

—Ahààà! Sempre acabeu passant pels meus dominis. Soc imprescindible... Què dic, imprescindible?! Sense mi no sou res —bromejava l'Agustí sense deixar de teclejar ni de mirar la pantalla de l'ordinador—. Ho tens aquí, a la safata, a dintre de la carpeta verda. Veuràs que hi ha unes diligències, corresponents a una denúncia que va posar un representant del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Sembla que fa unes setmanes van trobar un derelicte en unes obres a la zona del Prat... No saps què és un derelicte, veritat? —va preguntar l'Agustí sense mirar en Dani—. Un derelicte és un vaixell enfonsat. Les seves restes estan subjectes a estudi i sembla que els va desaparèixer algun objecte rellevant. La investigació la porta la Unitat Central de Patrimoni Històric; qualsevol cosa parla amb ells. I saps per casualitat qui era el responsable d'aquest estudi? Tatxan! En efecte, el nostre home: el senyor Josep Soler i Díaz, que, per cert, una vegada estudiat el seu telèfon mòbil, sembla que tenia una relació amb una tal Noeliya. El telèfon d'aquesta noia, segons la companyia telefònica, consta a nom de Noeliya Orloff. Nascuda a Bulgària el 15 de febrer del 1986. Casualment, la senyoreta Orloff va ingressar vint mil euros fa tres dies al seu compte bancari. D'altra banda, la

Policia Científica va localitzar empremtes de dues persones a part de les de l'arqueòleg al pis: unes pertanyen a la senyoreta Orloff, les altres s'han introduït a la base de dades, però de moment no les podem identificar. Podrien ser de l'autor dels fets. Tens la fitxa a la carpeta.

—Molt bé, molt bé! —va dir en Dani molt satisfet, adonant-se que una vegada més les seves intuïcions podrien tenir sentit—. Ets un geni, Agustí.

—Ja ho sé, no cal que m'ensabonis.

En Dani li va col·locar el palmell a l'espatlla en senyal d'agraïment i es va posar a treballar a la seva taula. Van passar les hores de puntetes pel seu costat mentre el sol s'extingia i el centelleig de les llums artificials de la ciutat es feia cada vegada més intens.

Va abandonar el despatx quan no quedava ningú a la tercera planta i només el torn de nit donava cobertura als carrers. Els companys de Seguretat Ciutadana tenien armada una bona gatzara als passadissos; reien i feien bromes abans del *briefing* amb un humor envejable. En Dani Rando va ser patruller molt de temps abans d'especialitzar-se en investigació policial. La veritat és que en Dani estava predestinat a acabar a investigació donades les seves aptituds, però guardava un gran record dels seus anys de policia uniformat: els companys, l'ambient, la camaraderia... La tasca de Seguretat Ciutadana era poc valorada, al seu criteri, i per aquest motiu els agents sempre havien estat una pinya. Almenys aquesta era la seva experiència.

Va abandonar la Comissaria en direcció al bar irlandès d'en Connor. El mateix bar, la mateixa taula a la cantonada esquerra que li permetia observar qui entrava i no donar mai l'esquena a ningú, i el mateix *whisky*, on submergia la mirada i aquells pensaments que preferia ofegar. I com més volia ofegar-los, més *whisky* hi abocava; fins que l'alcohol s'enduia part de la seva consciència cel amunt. O potser era ell qui viatjava cel amunt, momentàniament; on els seus malsons arrelats al paviment no el podien perseguir. Però tard o d'hora tot el que puja torna a baixar, i en Dani Rando no era una excepció.

Eren quarts de tres de la matinada; en Dani dormia a l'habitació del seu pis de quaranta-vuit metres. El tenia net i polit, però no endreçat. Com se sol dir, ell sabia moure's en el seu propi desordre. Dues habitacions amb armaris encastats: la seva era la més gran, a l'altra no hi entrava mai. Un menjador amb una taula plena de papers i un sofà de color crema, adjacent a una cuina americana petita, però moblada amb gust, i que acollia més menjars precuinats dels recomanables. Un bany amb dutxa i una petita estufa de les que s'instal·len al damunt de la porta per no ocupar espai, i per últim un safareig que donava a un pati interior desagradable a la vista on hi tenia la rentadora. Aquests eren els elements que conformaven el seu habitatge, en el qual realment passava molt poc temps.

La seva respiració es va tornar més profunda i lenta; i del front van començar a brollar-li gotes de suor freda que lliscaven fins a morir al seu coixí de plomes gris. Aquestes són les reaccions físiques a allò que succeïa en el seu interior, mentre dormia atrapat en algun somni; un dels seus somnis: per a en Dani Rando els somnis no eren només aquells records de vivències irrealment i irracionals; en ocasions, eren alguna cosa més. On els altres hi tenim una paret, en Dani hi trobava una finestra, per la qual no sempre voldria mirar. Era la finestra dels somnis especials que no podia controlar, però amb els quals havia après a viure, i també a diferenciar-los dels somnis comuns. Aquest era el

seu secret més ben guardat.

Ara en Dani es trobava en algun lloc fosc i humit, on un degoteig constant era capaç d'emetre un eco penetrant i el murmuri d'una veu estrident li provocava un calfred que era capaç de travessar la barrera de la realitat i posar-li la pell de gallina. De sobte, el murmuri es va tornar un alè al seu davant, i uns ulls groguencs es van obrir per arrencar-lo del seu somni bruscament.

Es va aixecar en direcció a la nevera, necessitava una glopada d'aigua fresca, provocat més aviat per la ingerència de *whisky* que per aquell somni tan estrany. Amb l'ampolla a la mà es va dirigir a la finestra; la intensa pluja havia embaldragat el paviment de miralls d'aigua, trencats únicament pel pas de vehicles solitaris que il·luminaven vagament la seva figura robusta a través dels cristalls.

Així es va quedar uns minuts, amb la mirada perduda i preguntant-se quin podia ser aquell perill que havia assetjat els seus somnis.

CAPÍTOL 7

En Dani s'havia llevat d'hora per arribar a Egara al més aviat possible. Abans va prendre el cafè amb llet a la *boulangerie* de sota de casa, on, a més, aquesta vegada havia demanat mig entrepà per si el matí es feia llarg. Es va dirigir al descampat on solia deixar el cotxe: un BMW 3.25 turbo dièsel de 24 anys que es passava allà llargues temporades. Normalment a la feina hi anava a peu, i com que hi passava gran part de la seva vida els desplaçaments els feia amb el cotxe de la "casa". Les poques hores que no passava a la feina feia servir el transport públic per moure's per Barcelona, i, en casos especials, agafava el seu cotxe particular; un vehicle que va adquirir de ben jove i que era el seu primer i únic cotxe. En Dani pensava que si seguia funcionant, per què hauria de canviar-lo? A més, li tenia una estima especial. Havia viscut tantes coses en aquell cotxe que creia que part de la seva ànima havia de romandre allà: en aquells seients de cuir plens d'estrips.

Es va posar en marxa en direcció a Sabadell. La pluja encara no havia donat treva i dificultava molt la visió a en Dani, que encara no havia canviat l'eixugaparabrises, fet malbé amb tantes hores a la intempèrie en aquell descampat. Va arribar sense incidències a un pàrquing proper a l'edifici Egara, on estacionaven la major part de les persones que hi treballaven, policies o no. Encara faltava gairebé mitja hora. Va posar el canvi de marxes en punt mort i, en fer-ho, va mirar irremeiablement la fotografia d'una nena que en aquell moment deuria tenir uns sis anys: la seva filla. A la fotografia es podia veure en Dani, visiblement més jove, creuant el seu dit índex amb el d'ella. Va congelar la seva expressió durant uns segons, mentre la seva ment viatjava a la velocitat de la llum i li portava milers d'imatges del passat. Al principi li mostraven aquells temps en què era feliç, però després desembocaven en aquells altres on el seu cor s'esmicolava al pas dels seus últims batecs.

Va baixar del cotxe posant la ment en blanc. Havia après a fer-ho; i després alimentava el blanc amb els pensaments que el portaven de nou al cas fins que tornava a estar totalment concentrat.

Va preferir esperar l'Elsa a l'exterior de l'edifici, tot i la pluja, atès que no podia

acreditar-se sense la credencial. Va esperar durant deu minuts a pocs metres d'un mosso uniformat que vigilava l'accés, subjectant un subfusell, i a qui en Dani havia saludat amablement, amb l'esperança que no li demanés què hi feia, allà, per si de cas. Aleshores la va veure des de lluny; l'Elsa caminava de pressa amb un paraigua a la mà dreta i una carpeta que subjectava amb el braç esquerre enganxada al pit perquè no es mullés. Era l'expedient, no hi havia dubte. Vestia amb uns texans clars i unes botes fosques, i el cabell recollit amb una cua. En veure'l va somriure amb aquells clotets que li sortien sobre les galtes pigades.

—Què? T'agrada mullar-te? —va dir en veure en Dani xop de dalt a baix—. On tens el paraigua?

—Jo... no en tinc, de paraigua —va respondre una mica avergonyit.

—Au, vine, que agafaràs una galipàndria —va dir l'Elsa oferint-li un lloc sota el seu paraigua per recórrer els pocs metres abans d'arribar a la zona de control d'accés a l'edifici.

En Dani va accedir-hi i, en apropar-se, encara més avergonyit, va notar l'olor del perfum que duia l'Elsa amb més intensitat. Aquella olor agradable que desprenia al seu pas pel despatx d'Homicidis i que semblava quedar-se adherida durant una estona al teu nas tot i que en realitat és el cervell qui te la recorda.

Una vegada van demanar per en Jesús al punt de control, aquest va baixar de seguida, i en menys de cinc minuts ja el seguien per aquells passadissos neutres amb les targetes d'accés penjades al coll.

—És aquí —va dir en Jesús obrint la porta d'un despatx igualment neutre i fred. Un espai reduït amb les parets blanques i sense finestres.

«És perfecte», va pensar en Dani amb un somriure. Al seu criteri, els espais freds i tancats com aquell eren el lloc ideal per als interrogatoris. Fan sentir incòmode el subjecte i és més fàcil obtenir-ne la col·laboració aprofitant la seva voluntat d'abandonar aquell lloc com abans millor.

En aquell instant el telèfon mòbil d'en Jesús va sonar. Era el mòbil de la "casa": un Nokia dels antics amb molt poques funcions en comparació als d'última gamma, però la bateria li durava una eternitat. A la Unitat d'Homicidis feien servir els mateixos.

—Sí? Ara baixo a buscar-la —va respondre en Jesús penjant el telèfon—. Companys, ja la tenim aquí.

En Jesús va baixar al punt de control de nou mentre l'Elsa i en Dani posaven en marxa l'ordinador i el deixaven preparat per a redactar l'acta de declaració.

En pocs minuts en Jesús va aparèixer amb una noia rossa de gairebé 1,8 m d'alçada. La seva pell era blanquinosa i sota els efectes del maquillatge semblava feta de porcellana. Els seus ulls eren negres i ametllats com els d'un gat murri. Portava un vestit Christian Dior; blanc trencat, curt i destil·lant certa elegància; deixava a la vista unes cames fortes i estilitzades. La bossa de mà, Louis Vuitton, conjuntava amb la resta.

En Jesús la va fer passar i li va oferir la cadira de l'altra banda de la taula mentre es mirava en Dani bufant, en senyal que la noia estava per sucari-hi pa. Ella va seure sense dir res. Del seu posat no se'n desprenia una actitud nerviosa. En Dani l'observava. Estava desitjant travessar la paret inicial que habitualment troben els investigadors i saber quines coses es passejarien per la seva ment. Però ateses les circumstàncies, en

un primer moment preferia no participar-hi. Senzillament observaria i si havia de posar-hi cullerada ja ho faria arribat el moment oportú. L'Elsa faria les preguntes i en Jesús escriuria a l'ordinador. Tot i així, en Dani va demanar-li la carta d'identitat per a assegurar-se que estaven parlant amb la persona adequada. En Dani es va mirar la carta d'identitat un instant i li va tornar a la senyoreta Orloff, que la va guardar de nou al moneder i aquest a l'interior de la bossa de mà. A partir d'aquell instant en Dani es va quedar en un racó. L'Elsa va començar.

—Senyoreta Orloff, som aquí per esclarir les causes de la mort de la seva parella, el senyor Josep Soler. Som aquí per ajudar-la, prengui's el temps que necessiti. Si vol aigua o qualsevol altra cosa que estigui a les nostres mans, només ens ho ha de demanar.

La senyoreta Orloff va assentir. L'Elsa havia estat molt hàbil: va donar per fet que sabíem que eren parella. Els missatges del telèfon mòbil no concretaven quin tipus de relació hi havia entre ells. Podien haver estat amants ocasionals: un rotllo, com se sol dir. Els agents comptaven que probablement la senyoreta Orloff es preguntaria ara com és que ho saben, i, encara millor: es preguntarà fins on saben. Aquests condicionants juguen a favor de l'investigador en el cas que la persona que té al davant amagui alguna cosa. L'Elsa va prosseguir:

—Si no estem mal informats, en Josep no tenia família —la senyoreta Orloff va assentir—. Quan fa que van iniciar la seva relació?

—Aproximadament, fa un any —va respondre amb una veu més fina del que en Dani havia imaginat, i un to molt baix.

—Sap si tenia problemes greus o algun episodi recent de depressió?

—No. No en tenia. En Josep no es va suïcidar —va respondre amb una expressió de duresa.

—Sap si tenia algun enemic?

—No! En Josep era molt tímid. Tenia molt pocs amics i encara menys enemics.

—Aleshores... Té idea de qui, o per què, voldria fer-li mal?

—No. No en tinc ni idea. Esbrinar-ho és tasca de la policia, no? —va respondre ara més a la defensiva.

—Senyoreta Orloff, ja li he dit que som aquí per ajudar. En Josep mereix la garantia que algú investigui el seu homicidi, en cas que s'hagi produït. Només volem conèixer el seu entorn. L'experiència ens proporciona als investigadors la capacitat de donar importància a petites coses que acaben sent rellevants per a l'esclariment dels fets.

La senyoreta Orloff va assentir, aparentment més inclinada a col·laborar.

—En Josep tenia dues entrades per anar a veure l'estrena de *La Guerra de les Galàxies*. Hi havia d'anar amb vostè, o amb algun amic?

—Amb mi —va respondre ràpidament—. Tots dos som fans de la saga.

—Digui'm... Com li anaven les coses a la feina? —En Jesús va començar a teclejar i en Dani es mirava alguna cosa al telèfon mòbil en un racó de la sala.

—Prou bé, suposo. Si no tenim en compte la merda que li pagaven per a la quantitat de feina que feia.

—Però ell es queixava?

—Teníem plans, ens volíem casar. Sap quant val casar-se, avui dia?

—Sí, i també sé quant val un divorci —va respondre l'Elsa fent veure a la declarant que el camí per entendre's mútuament no era el menyspreu, i menys sense coneixement de causa—. Vostè de què treballa, senyoreta Orloff?

—No treballo, actualment.

—Actualment? Això vol dir que fa que no treballa des de... —L'Elsa es va aturar perquè la declarant contestés. Es va fer el silenci un instant, excepte pel so suau del teclejat d'en Jesús, que es mantenia mut davant de la pantalla de l'ordinador. Finalment, la senyoreta Orloff va respondre:

—Porto uns quinze mesos en aquest país. He treballat de cambrera i altres coses per sobreviure. Vaig fugir de la meva família i en Josep em va ajudar molt. Ell ho era tot per a mi.

La senyoreta Orloff es va posar la mà a la boca i va arrugar l'expressió. Les llàgrimes van fer acte de presència, però no van arribar a vessar. L'Elsa va assentir amb el cap en senyal que la podia comprendre i es va mantenir en silenci, fins que aquesta va recuperar la serenitat. Després va continuar:

—Dispensi que li faci aquesta observació... Si no treballa, com pot pagar aquesta roba? I la bossa de mà?...

—Vinc de bona família —va respondre aixecant el mentó en senyal d'orgull.

—Aquella de la qual va fugir?

La senyoreta Orloff va estrènyer els llavis, però aquesta vegada no va respondre. En Dani va endevinar un cert regust de violència en la seva expressió. L'Elsa ja tenia el que volia i va decidir que era el moment de continuar la declaració per una altra via.

—Senyoreta Orloff, havia vist mai aquesta peça a casa de la seva parella? —va dir traient una fotografia de la fusta del *Galió Daurat* amb el mapa i la inscripció.

La senyoreta Orloff se la va mirar, però els seus ulls no van parar l'atenció deguda i els tres policies ho van advertir.

—No l'havia vist mai —va dir aixecant la vista i mirant fixament l'Elsa.

«Mentida», va pensar en Dani. Ell sabia llegir com ningú el llenguatge no verbal en les persones; hi ha multitud d'ítems que ajuden els investigadors a saber si una persona menteix, i aquest n'era un. La senyoreta Orloff es va quedar mirant l'Elsa fixament i amb la tensió pròpia de qui llença una pilota de bàsquet a la cistella: a veure si cola. Com la mentida que acabava de sortir dels seus llavis.

—Sap què penso? —va dir l'Elsa amb una expressió freda—. Penso que sap perfectament què és aquesta peça que li he mostrat. Penso que en Josep sabia qui podia estar interessat i la va voler vendre per complaure els seus capricis. Sabem que a dia quinze tenia setanta-quatre euros al seu compte bancari... i que vostè va ingressar vint mil euros aquell mateix dia. Què em dirà? Que li va fer una transferència el seu pare, del qual està fugint?

L'Elsa va tornar a mostrar una gran habilitat en treure la carta dels comptes bancaris just quan la senyoreta Orloff havia explicat la seva precarietat laboral i econòmica. Just en aquell punt el seu to va canviar:

—Espero que rumiï bé les conseqüències dels seus actes. Puc mostrar certa empatia

i comprensió amb la situació d'aquells que col·laboren; puc intentar suavitzar la seva situació quan parli amb el jutge... però els que em menteixen...

—Està bé... —va respondre la senyoreta Orloff, aquesta vegada amb llàgrimes que ara sí que lliscaven per les seves galtes de porcellana—. Tota la culpa és meva. Si no li hagués demanat aquell anell tan car tot això no hauria passat. Jo estava molt seca amb ell perquè les coses no anaven com jo volia i... de sobte un dia va venir exultant. Em va dir que podia aconseguir els diners amb un negoci no gaire legal. Jo li vaig dir que anés amb compte; que no volia que li passés res dolent. Ell em va dir que estigués tranquil·la, que tot aniria bé i... no el vaig frenar.

—Això ja és una altra cosa, senyoreta Orloff. Segueixi aquest camí i em comprometo a ajudar-la en tot el que pugui.

En aquell instant va intervenir en Jesús:

—Sap a qui li va vendre la peça, senyoreta Orloff?

—No. No en tinc ni idea —va respondre amb el cap baix.

Els tres agents es van retirar un instant amb el pretext de portar-li un got d'aigua per a compartir les seves impressions abans de continuar. En Jesús estava exultant:

—Caram! Molt bona feina, Elsa. Es nota que hi tens la mà trencada.

—Moltes gràcies —va respondre ella alegre pel comentari—. És clar, tu amb això resoldràs el cas de la desaparició de la peça, però nosaltres no hem tret encara l'aigua clara respecte a qui podria haver-lo matat. En tot cas, crec que arribats a aquest punt hauríem d'avisar un advocat.

—No dieu que es van posar en contacte des del despatx d'en Gérald Brancovan? Segur que hi té alguna cosa a veure. És un personatge fosc —va dir en Jesús.

—No sé... Trucar-lo des del despatx deixa molt evident el contacte, i en tot cas, si l'arqueòleg va rebre vint mil euros que va dipositar al compte de la senyoreta Orloff, vol dir que algú va pagar-li aquesta quantitat. Així doncs, per què matar-lo?

En Jesús no tenia resposta. En Dani va decidir intervenir:

—Companys, hi ha alguna cosa que no em quadra. Heu vist aquesta dona? De debò us fa per un paio com aquell?

—Home! Potser se l'estimava —va dir l'Elsa una mica decebuda pel que li semblava un comentari d'un pensament molt bàsic.

—Elsa, no m'empasso la seva actuació de nena mimada i vulnerable. Els seus ulls no em donen aquest perfil, i els seus quàdriceps tampoc. Us demano que em deixeu fer-li algunes preguntes abans de trucar a l'advocat. —En Jesús i l'Elsa van assentir una mica contrariats.

En entrar de nou a la sala, en Dani va treure un paper doblegat de la butxaca de la seva jaqueta de pell. Era una impressió en blanc i negre de la peça de fusta desapareguda que havia pertangut al *Galió Daurat*. La va desplegar i li va mostrar a la senyoreta Orloff.

—Sap què vol dir, aquesta inscripció?

—És clar —va respondre aixecant de nou el mentó—. Significa *els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més*.

—Caram! —va dir en Dani aixecant les celles.

—Se sorprèn que sàpiga llatí? Ja li he dit que vinc de bona família.

—No, de fet... El que em sorprèn és que ho hagi pogut llegir en una fotocòpia en blanc i negre, enfosquida i on pràcticament no es poden llegir les lletres, sobretot les de les dues últimes paraules.

—La seva companya m'ha ensenyat una fotocòpia a color abans on es llegia el missatge perfectament —va respondre amb certa habilitat—. Què vol que li digui? Tinc una memòria extraordinària —va presumir amb un somriure arrogant.

—Fantàstic! Li anirà molt bé per a les següents preguntes. Ha dit que és fan de la saga de *La Guerra de les Galàxies*. Em pot dir el nom de cinc dels seus personatges? —La senyoreta Orloff es va quedar muda amb cara de sorpresa—. No? Sap dir-me el nom de cinc dels seus actors?

—A què venen aquestes ximpleries? —La senyoreta Orloff va arquejar una cella com si sentís una amenaça molt més gran a sobre.

—Caram, no sé... És vostè qui ha dit que n'era fan, i com que té tan bona memòria... No passa res, seguim. Ha dit que en Josep tenia pocs amics. Em pot dir el nom d'algun d'ells?

—Ara no sabia dir-li...

—No? I d'algun company de feina? Sap en quina universitat va estudiar? O com es deien els seus pares? —La senyoreta Orloff va emmudir—. És clar que no. Vostè no sap una merda sobre ell perquè no fa ni un any que el coneix, ni li importa un rave la seva vida. En canvi, és vostè una dona molt orgullosa. No cal ser un geni per adonar-se'n, i el seu orgull és el que l'ha traït. No ha estat capaç de negar que sabia el que significa la inscripció perquè hauria detestat quedar com una ignorant. Vostè sap perfectament què és això —va dir clavant el dit violentament sobre la fotocòpia de la fotografia de la fusta del *Galió Daurat*—. Segur que deu haver tingut motius de pes per fer creure a aquest pobre desgraciat que se l'estimava, i molt em temo que no són els vint mil euros que és capaç de gastar-se en un tres i no res comprant vestits com aquest, amb els quals segur que es pensava que ens entabanaria també a nosaltres.

—Qui es pensa que és? —va dir la senyoreta Orloff amb un to amenaçant i una expressió d'odi que fins ara no havia mostrat. Es feia evident que en Dani era un geni portant la gent al límit. I en aquell límit és on habitualment aconseguia veure realment qui tenia al davant—. Es pensa que m'intimida amb aquesta pistola als pantalons i el seu posat de fanfarró? Per ara facin venir el meu advocat, però... vostè i jo ja passarem comptes en un altre moment.

—Sap? Crec que encara que no ho sembli aquesta és l'única veritat que ha dit des que ha començat a parlar. No dubti que ens tronarem a veure.

En Dani va sortir del despatx i va deixar les gestions següents amb la senyoreta Orloff a l'Elsa i en Jesús. No convenia encendre més els ànims tenint en compte que ell no hi hauria de ser, allà.

La Unitat de Patrimoni Històric ja tenia l'autor del furt de la peça del *Galió*. No és que ja es poguessin donar per satisfets, ja que els quedava trobar-la; la recuperació de la peça és la màxima prioritat de la Unitat per la seva idiosincràsia. Si una peça històrica es perd suposa un valor cultural irrecuperable. Però era innegable que eren els més beneficiats de l'entrevista amb la senyoreta Orloff. Pel que fa a la Unitat d'Homicidis, el

resultant de la declaració no oferia cap prova, ni tan sols un indicatiu de pes, que els servís per a esclarir el cas. Però en Dani considerava que havia trobat un breu centelleig de llum en un passadís on, ara com ara, només hi regnava la foscor. Un passadís que preveia que seria més llarg del que en un primer moment havia imaginat. Tenia clar que aquell fil de llum no era més que una intuïció: la intuïció d'un policia momentàniament apartat de l'escenari i, per tant, aquella llum fugitiva l'hauria de seguir tot sol. Estava decidit a iniciar una sèrie de vigilàncies i seguiments sobre la persona de la senyoreta Orloff. Perquè les vigilàncies i els seguiments fossin efectius convindria comptar amb un equip de policies experimentats en la matèria. Ara estava sol; però estava disposat a convertir-se en una de les mil ombres que envoltessin la senyoreta Orloff per la ciutat. Volia saber els emplaçaments que freqüenta, qui visita, quins vehicles fa servir... En definitiva, volia entrar a la seva vida tant com li fos possible.

Ja arribada la tarda, en Dani es va dirigir a la fruiteria on aquell vailet entremaliat havia afirmat veure el presumpte capellà i l'home que l'acompanyava el dia que el van matar. En entrar, va veure un home no gaire alt, calb i amb bigoti que donava ordres a un jove que devia treballar per a ell.

—Bona tarda —va dir en Dani mentre mirava a tots cantons.

Abans que aquell home respongués, en Dani va localitzar una càmera a la paret que donava a la caixa enregistratora i apuntava cap a la porta d'entrada. Això era un gran què. Moltes càmeres en establiments com aquell no estan pensades per identificar delinqüents sinó per controlar els seus propis treballadors. Així durant la seva carrera havia trobat càmeres que únicament apuntaven a la caixa enregistratora des de dalt, de manera que només es podia veure la part superior del crani o de la gorra que portava el delinqüent, fent-ne així impossible la identificació.

—Policia... —va dir obrint i tancant ràpidament una funda de credencial vella, ja que l'actual es trobava en poder d'en Méndez, alhora que apuntava a la càmera amb el dit—. Funciona? Digui'm que sí —va dir en Dani, coneixedor que moltes càmeres estan en desús i es mantenen per dissuadir als delinqüents.

—Sí, funciona. A veure si així no venen més fills de puta a atracar-me. Què necessita?

—Quant de temps es conserven les gravacions?

—Crec que dues setmanes.

—Fantàstic —va dir en Dani satisfet.

El temps de conservació de les imatges és molt variat. Alguns establiments les conserven durant setmanes, però n'hi ha que es perden en només vint-i-quatre hores.

—Vull les gravacions del dia 13 de novembre entre les 9.00 h i les 13.00 h.

—Sí. Passi a la rebotiga. Jo d'ordinadors no en sé gaire, el que sap com va el programa és el meu fill.

Van creuar per una porta a través d'una vella cortina i van travessar un passadís estret fins a arribar a un despatx que pertanyia a l'habitatge del fruiter.

—Jordi! —va escridassar aquell home amb una veu potent—. Baixa de seguida.

De les escales va baixar un jove amb l'expressió tímida. En Dani li va fer la mateixa

petició que al seu pare i ambdós es van posar davant del monitor de l'ordinador. El jove tenia traça, i en pocs minuts va posar les imatges del dia i l'hora corresponents. En Dani li va demanar com podia passar endavant més de pressa. I així ho va fer, fins que, efectivament, va localitzar el presumpte capellà acompanyat d'un home altíssim que es corresponia amb la descripció facilitada pel vailet.

—Porta un llapis USB? —va preguntar el jove. En veure la cara de circumstàncies d'en Dani li va gravar les imatges en un DVD dels seus.

En Dani es va acomiadar donant les gràcies a pare i fill. Abans de sortir es va mirar la fruita i va pensar el mateix que cada vegada que la veia ben posada en una paradeta: que hauria de menjar-ne més.

La nit va arribar, i havia de ser *a priori* una nit qualsevol. Però no va ser així. El bar d'en Connor tindria un dia que en Dani recordaria sempre. Aquella nit seria d'un altre color, i el *whisky*, d'un gust més dolç. Tot va començar quan l'Elsa va creuar la porta d'entrada. En Dani, assegut al seu lloc de sempre, la va veure escombrar el bar amb la mirada. I sense saber per què, el cor li batejava més fort. Ella el va veure i s'hi va apropar. Estava clar que l'estava buscant.

—Puc seure?

—És clar —va dir en Dani assenyalant el banc de fusta amb coixins estampats que hi havia a l'altre cantó de la taula.

—He sentit que vens molt sovint per aquí —en Dani va assentir amb el cap baix, mirant a l'interior del got. L'Elsa va demanar un gintònic: amb aquella ginebra blava i una tònica francesa que preferia abans que aquelles que serveixen habitualment—. Saps? Avui creia que estava fent un interrogatori més que notable. Vens tu i en uns segons evidències el contrari.

—No... Jo... No era aquesta la meva intenció. Disculpa'm si...

—Calla, tonto. El cert és que m'has impressionat.

—Elsa, de debò que crec que ho estaves fent genial. Ets una policia excepcional, però aquest és un dels meus punts forts, i d'alguna manera sabia...

—Sí. Això he sentit —el va interrompre per descongestionar la incomoditat que semblava tenir-lo atrapat—. Hi ha hagut un moment en què jo parlava amb ella i tu miraves el mòbil. Estaves buscant allò de *La Guerra de les Galàxies*, oi? Aquell rotllo dels actors i els personatges...

—Sí —va respondre en Dani amb un somriure entremaliat, i ambdós van esclafir a riure.

—Que fort! Ho tenies tot ben estudiat i l'has portat a l'hort com has volgut. Creus que està realment implicada en el robatori de la peça?

—Sí. Ho crec.

—Ara jo també. I en l'homicidi?

—És molt possible. No ho sé... ja ho veurem.

—Què creus que hem de fer? —va preguntar l'Elsa arrugant el front mentre feia una glopada al gintònic.

—Bé, jo no soc qui per decidir-ho —va dir interrompent la seva pròpia frase amb un singlot i reprenent-la amb la veu més aspra que al principi—. Però jo la seguiria amb

total seguretat.

—I això és exactament el que faràs... —va dir l'Elsa inclinant-se lleugerament endavant per apropar-se a en Dani, amb el to de veu baix.

En Dani va assentir mirant l'interior del got al qual estava donat més voltes del normal, i on va veure reflectit el seu propi somriure. Va alçar el cap i va assentir mentre es fixava en els ulls de l'Elsa, que brillaven com quan els estels utilitzen el mar per emmirallar-se.

—Vull venir amb tu. En Méndez no té per què assabentar-se de res. Almenys aquells moments en què el servei m'ho permeti.

—Per què? —va preguntar en Dani estranyat.

—Dani... La meva feina m'importa molt. Ara mateix ho és tot. I no ha estat fàcil per a mi en molts moments. Vull aprendre del millor, i el millor ets tu. Si més no, totes les boques absents d'enveja ho deixen palès; i no només a la nostra Comissaria.

—Elsa, pensa que gran part d'aquesta fama es deu al fet que detingués l'assassí de les set claus. És un dels pocs assassins en sèrie que han existit a Catalunya i va cridar molt l'atenció de tots els estaments; la premsa inclosa. Però soc molt lluny de ser un model a seguir. En aquell cas es van donar uns condicionats que em van afavorir; condicionants dels quals prefereixo no parlar, però que no puc controlar, i per tant se'm pot atribuir menys mèrit del que creus.

—Per què no em deixes decidir-ho a mi? —va dir traient un bitllet de cinquanta euros del moneder—. Ets un home molt misteriós, Dani Rando —va dir aixecant-se i posant-se el dit índex al llavi quan en Dani volia protestar en adonar-se que l'Elsa volia convidar-lo—. Ens veiem demà.

Quan l'Elsa va sortir per la porta en Connor es va mirar en Dani. Sabia perfectament el que estava pensant. En aquell instant es va adonar que el *whisky* li havia donat suficient eufòria perquè el seu aspecte li resultes més graciós del normal. Les entrades li deixaven un manyoc de cabells al centre; eren entre castanys i rogencs i els portava més llargs del normal, fent que els rínxols agafessin un volum semblant a l'escuma seca. El seu nas era petit però ample, i tan vermell com el front, li conferia un aspecte semblant a aquells pallassos que recordava de la infància i que sempre li havien semblat còmics i melancòlics a parts iguals.

—Ara entenc per què els porta a tots de cul —va dir-li a en Connor abans d'acomiar-se d'ell una nit més.

En Dani Rando feia molt de temps que havia assumit que les relacions no feien per a ell. Els temps l'hi havia demostrat. Havia estat incapaç de sentir res des de feia molt, i ho preferia així. Per a ell l'amor era aquell acte irracional on deixaves el timó dels teus sentiments a un altre, que molt probablement et portaria a la deriva sense importar-li el més mínim. Després d'alguns naufragis, preferia navegar sol. Al principi li entristia aquella idea, i les feia culpables a elles; però a hores d'ara estava convençut de ser el problema. Així que cada vegada que algú podia fer-li bategar el cor més de pressa, girava el timó en direcció contrària, fins que un dia, el mar va assolir un estat de calma inamovible; la mateixa que presentaven els seus batecs: absents d'una marea que representa la vida en forma de passió. I ara navegava en línia recta camí de l'horitzó, on tots ells es convertirien en vaixells fantasma irremeiablement.

Tot i així, va pensar que la parella de l'Elsa era un home afortunat. Aquell company

de Seguretat Ciutadana alt i musculat; de pell morena i amb aquell coll llarg que s'enfilava fins a un mentó pronunciat i amb un clotet al mig, que s'accentuava quan somreia amb aquelles dents que no podien ser més blanques. El que més li agradava d'ella és la seva ambició per convertir-se en una gran professional. Més encara quan se li podia caure el pèl si la trobaven amb ell. Era un ambició sana. No volia grapejar fent la rosca als caps com feien altres companys, volia ser millor començant a ser una bona companya. En Dani pensava que els millors sempre comencen sent els millors companys perquè no necessiten trepitjar els altres per fer-se veure, i ella tenia aquest perfil.

Va enfilar el camí a casa amb aquell pensament sense adonar-se que aquell dia el *whisky* no havia canviat la soledat per l'oblit, sinó per una eufòria pràcticament imperceptible.